

Az élet kincsesládája

Empirium kiskönyvtár

a MacPherson Hungary Közhasznú Alapítvány gondozásában

Egy érzés, ami kézzelfoghatatlan, amire mindenki vágyik, ami már a gondolati fogantatás pillanatától végigkíséri az életünket. Hiszen az édesanya már akkor szereti gyermekét. Ebben a szeretetben cseperedünk, együtt fejlődünk vele. *Tudjuk*, hogy mindig velünk van, nem keletkezett, nem kialakult, nem örököltük, hanem mindig is volt, van és lesz.

Nem tudjuk pontosan, hogy mikor és hogyan, ám kialakul, hogy vágyunk a szeretetre. **Nincs semmi fontosabb, mint a számunka legfontosabb személy figyelme és szeretete.** Gyermekként az édesanya az első, aki figyel ránk, aki apró rezdülésekkel, mozdulatokkal, kedves, biztató mosolyával, lágy ölelésével, gyengéd tekintetével gondoz és terelget bennünket.

Emlékszem rá, ahogy az én édesanyám érintette az én drága pici babámat. Le sem kell hunynom a szememet, és látom, érzem a mozdulatát, ahogy megfogta és felemelte a csöpp kis fejét. A szemembe könnyek szöknek, a testemet bizsergés járja át, mert idáig sugároz az a szeretet, amit Ő akkor, ott, 12 éve átnyújtott nekünk. Most is érzem az erejét.

Talán ezért fáj annyira, ha a való világba belépve valaha is megvonják tőlünk. Sajnos a szeretetlenség oly jellemző korunkban.

Te mit szeretsz?

A pénzt? A pénzért kapható tárgyakat, élményeket? A tárgyakkal, élményekkel megszerezhető érzéseket? Pótolható-e pénzzel, ajándékokkal a szeretet?

Nézd meg a karácsonyt!

A SZERETET ÜNNEPE. Micsoda gyönyörű, fennkölt kifejezés.

És mi mit teszünk? Ajándékok után rohángálunk, mert ebben az ostoba fogyasztói társadalomban azt nevelik belénk a folyton-folyvást szemünk elé kerülő plakátok, reklámok, hogy az ünnep csak akkor lesz fényes, ragyogó, ha sokba kerül.

Sőt ezt tedd meg erőn felül is, akár kölcsönből. Szeretet-e a karácsonyi nagybevásárlás? És mi lesz jövőre? És azután? És az elkövetkező hét évben? Tudjuk egyáltalán, hogy [minek az ünnepe a Karácsony?](#)

Én is ezt hittem. Azt hittem, hogy roskadásig kell zsúfolnom az ünnepi asztalt olyan különleges ételekkel, italokkal, édességekkel, amiket hétköznapra soha eszembe nem jutna megvenni és az asztalra tenni.

Aztán jönnek az ünnepi magazin-számok csodásabbnál csodásabb, és ennek megfelelően bonyolult és időigényes ünnepi menüvel. És milyenek vagyunk? Beleszeretünk valamelyikbe –persze, amelyik nekünk a legszimpatikusabb, és egyáltalán nem biztos, hogy egy családi szavazáson nyert volna- és elhatározzuk, hogy meglegjük vele a szeretet jegyében a családukat.

Micsoda óriási hiba volt így gondolkodni és cselekedni!

Nekem volt egy karácsonyom pár éve. Úgy alakult, hogy nem volt időm, energiám, hogy ajándékok után nézzek a kislányomnak. Ezért -a lelkiismeret furdalásomtól vezérelve- a téli szünetük két hete alatt szinte éjjel-nappal társasoztunk, lapultunk az ágyban, kuncogtunk, beszélgettünk – **együtt voltunk!** Olyan boldogságot, amit ekkor soha de soha nem láttam még a szemében, és a kicsi lelkében. Az Ő boldogságát látva, érezve és átélve én is még lelkesebbé váltam, és még többet tudtam adni. Hiszen Ő azt kapta, ami neki a legfontosabb: ENGEM és az időmet!

Jó az, ha képesek vagyunk napokat, heteket tölteni az ünnepi készülődéssel, és a végén, amikor igazán ragyogni és sugározni kellene a szeretetet, már fáradtak, kimerültek vagyunk, és arra nem marad erőnk, hogy odafigyeljünk a szeretteinkre, mert a fáradtság miatt már csak arra tudunk gondolni, hogy vízszintbe helyezhessük magunkat, és pihenhessünk, alhassunk – hiszen a dolgunkat elvégeztük?

És hol a szív?

Mi lett a valódi szeretettel?

Hova közhelyesítették, hova lett a varázsa, az igazi jelentése, a valódi tartalma, amikor előfordulhat, hogy a szeretet, a szimpátia kifejezése mindössze egy gombnyomás, egy kattintás, egy aprócska kézmozdulat. Megjegyzem én is használom a lájkolást, és biztosan Te is, mert egy egyszerű módja lett a vélemény kifejezésének és közhírré tételének.

De! Mennyire őszinte ez a tett? Vagy Veled is előfordult már, hogy mégsem kattintottál rá, mondva, hogy mit szólnának ehhez a többiek? Szóval azért szeretek illetve kedvelek valamit, mert tényleg, a szívem legmélyén is így gondolom, és minden fórumon vállalom is ezt az érzelmet és a véleményemet, vagy az vezérel, hogy az micsoda előkelő és sikkes dolog bizonyos médiumok olvasójának, követőjének és lájkolójának lenni.

Vállalod Te is az érzelmeidet? Soha ne szeress vagy kedvelj valamit csak azért mert az sikk, és mások szemében ez jó pontot jelent.

SZERETLEK!

Egy szó, aminek a csengésére, ízére kimondhatatlanul vágyunk, hallgatnánk minden percben, minden órában, nap nap után, legyünk bár férfiak, nők, gyerekek, fiatalok, idősek.

S tudjuk, hogy ki kell érdemelni. Tenni kell érte, adni kell érte valamit, ára van, ám bár a legkönnyebben megfizethető ára: maga a szeretet, a szeretet kimutatása, odaadása, anélkül, hogy bármit is várnánk cserébe. Mégis sokkal-sokkal többet kapunk belőle vissza, mint amennyit adunk, sőt minél többet adunk belőle önzetlenül, annál több érkezik vissza hozzánk. Ugye milyen egyszerű és könnyen megfizethető?

A legmeghatóbb, ahogy a csemete vágyik a szülei szeretetére és figyelmére. Ideális helyzetben ez magától értetődő és kölcsönös. Rémisztővé akkor válik, amikor a gyermek a „szeretet” és a figyelem elnyeréséért arra is képessé válik, hogy önmaga ellen forduljon, és ezt akár fizikai, akár szellemi, akár lelki bántalmazás útján is, de megkapja.

Rajtunk múlik. Csak és kizárólag rajtunk, szülőkön, hogy milyenek lesznek a fiatalok, akiket képesek vagyunk bírálni, noha ők is példákat látva és utánozva tanulnak, fejlődnek, alakulnak. Ők a mi tükreink. Ha nem tetszik bennük valami, először magunkon kell változtatnunk, mert ők csak követnek bennünket.

SZERESS!

Ha a Te szíved szeret, az a legtöbb mit adhatsz!

Mondd el! Szóból ért az ember. Soha ne halogasd, mert ha nem teszed meg, egyszer eljön az a pillanat, hogy már nem teheted meg, és akkor csak az önmarcangolás marad, és azon fogsz bánkódni, hogy miért is nem mondtad el valakinek az érzelmeidet, az érzéseidet, hogy szeretsz, hogy szereted Őt.

[Meghitt, Boldog Karácsonyt Kívánok!](#)

Előttünk áll az év legmagasztosabb időszaka, egy nagyszerű ünnepi hét, remélem egy fantasztikus hét. Ezt kívánom Neked!

Szerző:
Dusik Andrea

Szeretettel:

DUSIK ANDREA

Vezető pénzügyi tanácsadó

A MACPHERSON HUNGARY KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY kuratóriumának elnöke

Web: <http://dusikandrea.hu>

<http://empirium.hu>

E-mail: da@dusikandrea.hu